

trænger til i Kommunerne, er netop at faa fastslaaet bestemte Rammer for Udviklingen, og jeg maa sige, at det er ganske rigtigt, at Vejnettet er noget af det, der har størst Betydning. Men det er ikke alene Vejnettet, det drejer sig om, der er mange andre Ting, der har Betydning, naar Talen er om Byplaner. De sundhedsmæssige Spørgsmaal er ikke de mest underordnede, og naar der f. Eks. er opført Havebyer eller Villabebyggelser, bør man ogsaa hindre, at der lægges en stor og generende Fabrik lige op ad en saadan Bebyggelse. Det kan man jo ikke hindre, hvis der ikke netop er saadanne Vedtægter. Selv om man ogsaa gerne vil holde paa, at en Mand maa udnytte sin Grund, som det passer ham, er der alligevel noget, der hedder samfundsmæssige Hensyn, og disse Hensyn maa nu en Gang tages. Og Udviklingen skulde gerne planlægges saa tidligt, at enhver kan se, hvorledes den vil foregaa i den kommende Periode. Jeg mener, at de Byer, som har ofret noget paa at faa en Byplan udarbejdet og søgt at arbejde efter den, er forudseende og følger det, der har været gældende gennem mange Aar tidligere, men som ganske er blevet skubbet til Side i de senere Aar særlig her i Landet, nemlig det regelbundne. Det maa være saadan, at Byplanlægningen maa ske i Kontakt med Ingeniører og Arkitekter og Sundhedsvæsen, saaledes at alle de forskellige Forhold bliver taget i Betragtning.

Det Lovforslag, der foreligger her, bygger paa Frivillighedens Princip, og det er for saa vidt det rareste, for derigennem er der skabt Mulighed for, at Sagen kan gennemføres, medens det, hvis det var noget, der paalagdes Kommunerne, vilde være vanskeligere at faa sligt vedtaget. De Forhandlinger, der har været ført indenfor saavel Købstadforeningen som andre kommunale Organisationer, viser jo, at man har Interesse for at faa denne Sag fremmet, men de viser ogsaa, at der ikke er fuld Enighed om, hvordan Spørgsmaalet skal løses, og her mener jeg, at Ministeren har grebet rigtigt, idet det overlades til Kommunalbestyrelserne at vedtage Byplaner. Som Følge deraf kan de Byer, der ønsker at gøre noget reelt, at faa det hele lagt ind i en fast Ramme, faa dette Ønske opfyldt, og det hilser jeg med den største Glæde.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) berørte § 1, 3die Stykke, hvor det Forhold omtales, at man kommer til at gribe ind i andre Kommuners An-

liggender. Det vil jo saa godt som alle Byer, der vil lægge en Byplan, komme til. En Købstad, der udvikler sig, kan ikke i Længden være indenfor den i tidligere Tid afstukne Ramme, og naar man lægger en Plan for Udvidelsen, maa denne Plan ganske naturligt komme til at berøre Nabokommunerne. Det er derfor ogsaa naturligt, at der er givet Regler i saa Henseende, og at disse Regler er saaledes, at man faar den mindst mulige Gnidningsmodstand, saa at der lettere kan opnaas en Overenskomst til Fordel for Udviklingen og til Fordel for alle Parter.

At Byplanslovforslagets Vedtagelse skulde betinge, at man ikke vil bygge saa meget, hvad det ærede Medlem synes at mene, tvivler jeg i høj Grad paa. Jeg mener, at man kan slet ikke regne med den Situation, vi befinder os i i Øjeblikket, hvor Byggeriet staar stille; naar det ikke netop er Byggeri med Statslaan, er der næsten ingen, der bygger. Grunden hertil er hverken Mangel af Byplaner eller Tilstedeværelse af saadanne. Det skyldes ganske andre Omstændigheder, nemlig den høje Pris, Bygningsmaterialer staar i, som gør, at det er dyrt at bygge, hvorfor der ikke er ret mange Mestre, som privat tør indlade sig paa Byggeri. Men denne Situation vil vel nok en Dag ophøre, saaledes at det almindelige Byggeri kan komme i Gang igen. Jeg tror, at hvis der er lavet Byplaner, hvis der er en bestemt Regel at gaa efter, vil det bidrage til, at der kommer Fart i Byggeriet, naar man først er naaet saa vidt. Jeg vil derfor mene, at den frivillige Vej, der her er valgt, er den Vej, man maa gaa, det er den bedste, saa kan de Byer, som allerede har udarbejdet Byplaner, faa deres Planer godkendt og faa begyndt at føre dem ud i Livet. Og har man først faaet Øjnene rigtig op for det, varer det sikkert ikke længe, inden de andre Byer vil følge efter, derom er der ingen Tvivl.

Med Hensyn til § 6 vil jeg mene, at der maa være en Tidsfrist for Ministeren til at nedlægge Forbud, for ellers kan der opstaa Forhold, som bevirker, at den Plan krydses, som Kommunalbestyrelsen har tænkt sig, og det vilde dog ikke være rigtigt. Ligeledes maa § 9 med sit Svar paa Spørgsmaalet om, hvorledes man faar Erstatning, anses for at være temmelig god og saaledes affattet, at den hindrer, at der let opstaa Tvistigheder.

Alt i alt kan jeg tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.